

Sygn. akt I C 1059/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Kolasiński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Magdalena Hausman

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2018 roku w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. K.**

przeciwko (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w G.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. pozbawia wykonalności nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Gdańsku Wydziału I Cywilnego z 30 maja 2003 roku sygn. akt Nc 1641/03, zaopatrzonego w klauzule wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z 29 stycznia 2014 roku sygn. akt I Co 826/13 oraz postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z 6 października 2016 roku sygn. akt IX Co 1029/16, w stosunku do M. K. w części dotyczącej należności w wysokości 5.185,66 zł (pięć tysięcy sto osiemdziesiąt pięć złotych i 66/100), tj. należności głównej w wysokości 4.359,07 zł (cztery tysiące trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych i 7/100) oraz odsetek w kwocie 826,59 zł (osiemset dwadzieścia sześć złotych i 59/100);

II. zasądza od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w G. na rzecz powódki M. K. kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych i 0/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwotę 260,00 zł (dwieście sześćdziesiąt złotych i 0/100) tytułem opłaty sądowej, od której uiszczenia zwolniona była powódka.

Sygn. akt I C 1059/18

UZASADNIENIE

M. K. wniosła pozew przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w G. o pozbawienie wykonalności w części dotyczącej należności w wysokości 5.185,66 zł tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Gdańsku Wydziału I Cywilnego z 30 maja 2003 roku sygn. akt Nc 1641/03, zaopatrzonego w klauzule wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z 29 stycznia 2014 roku sygn. akt I Co 826/13 oraz postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z 6 października 2016 roku sygn. akt IX Co 1029/16. Powódka domagała się również zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła zarzut przedawnienia egzekwowanego roszczenia, albowiem wniosek o nadanie klauzuli wykonalności został złożony po

upływie 10 lat od wydania orzeczenia. Powódka domagała się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego co do kwoty 5.185,66 zł, albowiem pozostała część należności (tj. 10.172,28 zł z 15.357,94 zł) została już wyegzekwowana.

Postanowieniem z 16 maja 2018 roku sąd zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości oraz udzielił zabezpieczenia roszczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z 30 maja 2003 roku (k. 45-46).

W odpowiedzi na pozew (...) spółka z o.o. s.k.a. w G. uznało roszczenie w części, tj. w zakresie odsetek za okres od 30 kwietnia 2003 roku do 17 października 2010 roku oraz wniosło o oddalenie powództwa w pozostałej części. W pierwszej kolejności pozwany zakwestionował żądanie do powódki w zakresie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w stosunku do dłużnika solidarnego M. N.. Strona pozwana przyznała natomiast zasadność zarzutu przedawnienia roszczenia w zakresie odsetek za wskazany okres od 30 kwietnia 2003 roku do 17 października 2010 roku, których wysokość wynosiła 3.900,15 zł. Zdaniem pozwanego, w pozostałej części roszczenie nie uległo przedawnieniu, na którą to okoliczność przedstawił sekwencję zdarzeń związaną z występowaniem z wnioskami o nadanie orzeczeniu klauzuli wykonalności oraz wszczynaniem egzekucji, które przerywały bieg przedawnienia. Pozwany zaprzeczył, aby wyegzekwował od powódki kwotę 10.172,28 zł, wskazując, że w wyniku egzekucji uzyskał jedynie sumę 710,24 zł. Pozwany wniosł ponadto o zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów procesu na podstawie art. 101 k.p.c., albowiem uznał on roszczenie przy pierwszej czynności procesowej, nie dając powodu do wytoczenia powództwa, gdyż powódka wcześniej nie wezwała wierzyciela do zwrotu tytułu wykonawczego ani nie wносиła do niego o umorzenie lub ograniczenie postępowania egzekucyjnego (k. 50-53).

Na rozprawie 3 września 2018 roku strona powodowa sprecyzowała, że wniesionym pozew powódka domagała się pozbawienia wykonalności przedmiotowego tytułu wykonawczego tylko w odniesieniu do swojej osoby. Pełnomocnik powódki podniósł także, że istnieje prawdopodobieństwo, iż wierzyciel uzyskał już zaspokojenie wierzytelności, albowiem umowa, na podstawie której wydano tytuł egzekucyjny, była ubezpieczona (protokół skrócony – k. 107).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu zwykłym.

Sąd ustalił, co następuje:

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z 30 maja 2003 roku sygn. akt Nc 1641/03 Sąd Rejonowy w Gdańsku Wydział I Cywilny zasądził solidarnie od M. K. i M. N. na rzecz (...) w G. kwotę 4.359,07 zł wraz odsetkami ustawowymi oraz kwoty 117,20 zł i 600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Dowód:

- nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 30.05.2003 r. (k. 11).

W dniu 25 czerwca 2003 roku (...) wniosła o nadanie powyższemu orzeczeniu klauzuli wykonalności, w którą został zaopatrzony 7 sierpnia 2003 roku.

Dowody:

- wniosek o nadanie klauzuli wykonalności (k. 65),

- nakaz zapłaty z 30.05.2003 r. zaopatrzony w klauzulę wykonalności (k. 66).

Na podstawie tegoż tytułu wykonawczego (...) 23 października 2003 roku wszczęła przeciwko dłużnikom egzekucję w sprawie o sygn. II Km 1874/03 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu K. Ł.. Postępowanie egzekucyjne zakończyło się około października 2005 roku ze względu na jego bezskuteczność, a ostatnią czynnością egzekucyjną, którą udało się ustalić było wysłuchanie wierzyciela przed umorzeniem postępowania, które miało miejsce 30 września 2005 roku. W wyniku tego postępowania wyegzekwowano od M. K. kwotę 439,30 zł, z czego 368,90 przekazano wierzycielowi.

Dowody:

- wniosek o wszczęcie egzekucji i wezwanie do dokonywania potrąceń z emerytury lub renty (k. 67-69),
- wysłuchanie wierzyciela przed umorzeniem postępowania (k. 70),
- zaświadczenie o dokonanych wpłatach z 9.04.2008 r. (k. 114),
- przesłuchanie powódki M. K. (nagranie rozprawy z 25.10.2018 r. – protokół skrócony na k. 115-115v).

Następnie (...) została przejęta przez (...) im. (...) z siedzibą w G.. W dniu 17 października 2013 roku (...) im. (...) wniosła o nadanie nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności z zaznaczeniem przejścia uprawnień na swoją rzecz.

Dowody:

- wniosek o wszczęcie egzekucji wraz z potwierdzeniem nadania (k. 71-73).

Postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z 29 stycznia 2014 roku sygn. akt I Co 826/13 nakaz zapłaty został zaopatrzony w klauzulę wykonalności na rzecz (...) im. (...).

Dowód:

- postanowienie z 29.01.2014 r. (k. 12, 74).

W dniu 11 grudnia 2014 roku (...) im. (...) dokonała przelewu wierzytelności wynikającej z przedmiotowego tytułu wykonawczego na rzecz Towarzystwa (...) spółka z o.o. s.k.a. w G..

Okoliczność bezsporna.

Dnia 7 września 2016 roku (...) spółka z o.o. s.k.a. złożyło wniosek o nadanie powyższemu orzeczeniu tytułu wykonawczego na swoją rzecz.

Dowody:

- wniosek o wszczęcie egzekucji wraz z potwierdzeniem nadania (k. 75-78).

Postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z 6 października 2016 roku sygn. akt IX Co 1029/16 nadano klauzulę wykonalności na rzecz nowego wierzyciela.

Dowody:

- postanowienie z 6.10.2016 r. i postanowienia o sprostowaniu z 2.12.2016 r. i 9.05.2017 r. (k. 13-15, 79-81).

Na podstawie tego tytułu wykonawczego (...) spółka z o.o. s.k.a. 24 lutego 2017 roku złożyło wniosek o wszczęcie przeciwko M. K. i M. N. egzekucji, która toczyła się w sprawie o sygn. Km 445/17 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu A. S.. Postępowanie wobec M. N. zostało umorzone 1 marca 2017 roku z uwagi na śmierć dłużnika. W wyniku prowadzonej w sprawie Km 445/17 egzekucji, komornik wyegzekwował od M. K. kwotę 10.133,02 zł, z czego 710,24 zł przekazano wierzycielowi, a 9.422,78 zł przekazano na rachunek depozytowy Ministra Finansów. Na dzień 13 września 2018 roku do egzekucji pozostała należność w łącznej wysokości 8.797,45 zł, na którą składały się: należność główna w wysokości 4.359,07 zł, odsetki w wysokości 3.309,61 zł, koszty procesu w wysokości 536,81 zł, koszty klauzuli w wysokości 320 zł oraz koszty zastępstwa w egzekucji w wysokości 271,96 zł.

Dowody:

- zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, wezwanie do dokonywania potrąceń z renty lub emerytury, zajęcie wierzytelności, żądanie udzielenia wyjaśnień, wezwanie do zapłaty należności z 1.03.2017 r. (k. 16-20, 22, 85-86),
- postanowienie z 1.03.2017 r. o umorzeniu postępowania wobec M. N. (k. 21),
- informacja z Biura Emerytalnego Służby Więziennej o przyjęciu do realizacji zajęcia (k. 23),
- decyzja o waloryzacji renty inwalidzkiej SW (k. 24),
- wniosek o wszczęcie egzekucji wraz z potwierdzeniem nadania (k. 82-84),
- raport spłaty na rzecz wierzyciela (k. 87-88),
- informacja komornika co do należności wyegzekwowanych i pozostających do wyegzekwowania w sprawie Km 445/17 (k. 113),
- dokumenty w aktach Km 445/17 komornika sądowego A. S. (k. 1-4, 15-21, 52),
- przesłuchanie powódki M. K. (nagranie rozprawy z 25.10.2018 r. – protokół skrócony na k. 115-115v).

M. K. nie dokonała jakiegokolwiek dobrowolnej wpłaty na rzecz pierwotnego wierzyciela ani jego następców prawnych.

Dowód:

- przesłuchanie powódki M. K. (nagranie rozprawy z 25.10.2018 r. – protokół skrócony na k. 115-115v).

Pismem z 11 maja 2018 roku, odebrany 16 maja 2018 roku, M. K. wezwała (...) spółka z o.o. s.k.a. do zwrotu nienależnie wyegzekwowanego w toku egzekucji świadczenia w wysokości 10.172,28 zł, powołując się na przedawnienie roszczenia wierzyciela.

Dowody:

- wezwanie z 11.05.2018 r. z załącznikami (k. 89-92).

Po wytoczeniu powództwa przeciwegzekucyjnego (...) spółka z o.o. s.k.a. 21 maja 2018 roku wniosło do komornika o ograniczenie egzekucji do kwoty 8.736,76 zł.

Dowody:

- pismo z 21.05.2018 r. wraz z potwierdzeniem nadania (k. 93-94).

Sąd zważył, co następuje:

Ustalony powyżej stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty wymienione w poprzedniej części uzasadnienia oraz na podstawie przesłuchania powódki M. K. i w przeważającej części pozostawał poza sporem.

Prawdziwość dokumentów nie była przez strony kwestionowana, w związku z czym stanowiły one w pełni wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

Wydawałoby się sporna kwestia wysokości wyegzekwowanych od powódki należności została wyjaśniona pismem komornika z 13 września 2018 roku w ten sposób, że od M. K. uzyskano łącznie kwotę 10.133,02 zł, z czego 710,24 zł przekazano wierzycielowi, a 9.422,78 zł przekazano na rachunek depozytowy Ministra Finansów.

Sąd pominął dowód z dokumentów z akt sprawy II Km 1874/03, albowiem przeprowadzenie tego dowodu było niemożliwe z uwagi na zniszczenie tych akt (k. 102, 107v).

W ocenie sądu, na wiarygodność zasługiwało również przesłuchanie powódki jako zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym. Jedynie twierdzenie strony powodowej o prawdopodobieństwie zaspokojenia wierzyciela z uwagi na fakt ubezpieczenia umowy nie zostało w żaden sposób wykazane.

Materialnoprawną podstawę żądania powódki stanowił przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Przedawnienie roszczenia po wydaniu tytułu egzekucyjnego, na które powołała się powódka, stanowi zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane, co uzasadnia pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

Strona pozwana uznała wniesione powództwo w części dotyczącej odsetek za okres od 30 kwietnia 2003 roku do 17 października 2010 roku, tj. co do kwoty 3.900,15 zł. Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W okolicznościach niniejszej sprawy, sąd nie stwierdził, aby częściowe uznanie przez pozwanego powództwa było niedopuszczalne z punktu widzenia art. 213 § 2 k.p.c.

Jednakże, zdaniem sądu, zarzut przedawnienia roszczenia stwierdzonego nakazem zapłaty z 30 maja 2003 roku był uzasadniony w szerszym zakresie, obejmującym w całości należność wskazaną w żądaniu pozwu (5.185,66 zł).

Zgodnie z art. 125 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym od 9 lipca 2018 roku, roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem lat sześciu; jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenie okresowe, roszczenie o świadczenie okresowe należne w przyszłości przedawnia się z upływem trzech lat. W myśl art. 5 ust. 1 ustawy z 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (poz. 1104), do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy k.c. w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą. Jeżeli zgodnie ze znowelizowanym brzmieniem przepisów, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie nowelizacji. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu (art. 5 ust. 2 ustawy zmieniającej).

Mając na uwadze brzmienie przytoczonych powyżej przepisów oraz całokształt okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, sąd stwierdził, że roszczenie egzekwowane w toku postępowania komorniczego o sygn. akt Km 445/17 uległo przedawnieniu już przed datą 9 lipca 2018 roku, tj. wejściem w życie znowelizowanych przepisów o przedawnieniu.

Z treści dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy można było wnioskować, że roszczenie przeciwko M. K. wynikające z nakazu zapłaty z 30 maja 2003 roku stało się wymagalne z datą uprawomocnienia się powyższego orzeczenia, co nastąpiło najpóźniej 7 sierpnia 2003 roku, kiedy to tytuł egzekucyjny po raz pierwszy został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Następnie, kilkakrotnie następowały przerwy w biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz pierwotnego wierzyciela, wszczęciem przez tego wierzyciela egzekucji, która trwała do około października 2005 roku, złożeniem kolejnych wniosków o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następców prawnych pierwotnego wierzyciela czy wreszcie wszczęciem aktualnie toczącej się egzekucji w sprawie Km 445/17.

Jednakże, w ocenie sądu, czynności podejmowane przez poprzedników prawnych aktualnego wierzyciela, skutkowałe przerwaniem biegu przedawnienia jedynie w stosunku do tych wierzycieli, a nie ich następcy prawnego, którym został pozwany w niniejszej sprawie. Termin przedawnienia rozpoczynałby bieg na nowo od wszystkich w/w zdarzeń (art. 124 k.c.), jednakże jedynie w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego).

Nabywca wierzytelności nie może bowiem powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez poprzednich wierzycieli. Pogląd ten, mając na uwadze orzecznictwo Sądu Najwyższego ostatnich kilku lat, uznać należy za ugruntowany (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, w uchwale z 19 lutego 2015 roku, III CZP 103/14 i uchwale z 29 czerwca 2016 roku, III CZP 29/16). Zdaniem sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, w sytuacjach takich nie ma znaczenia charakter egzekwowanej należności, tj. nie dotyczy to wyłącznie przelewu wierzytelności wynikających z bankowych tytułów egzekucyjnych (tak Sąd Najwyższy szczególnie w uzasadnieniach wyroku w sprawie II CSK 196/14 oraz uchwały w sprawie III CZP 103/14), jak też nie ma znaczenia okoliczność, z jakiego powodu zakończone zostało poprzednie postępowanie egzekucyjne, tj. czy z wniosku wierzyciela, czy też skutek bezskuteczności egzekucji.

Mając na uwadze, że wniosek o wszczęcie egzekucji przez aktualnego wierzyciela został wniesiony dopiero 24 lutego 2017 roku, a więc po upływie blisko 14 lat od wydania i uprawomocnienia się nakazu zapłaty, roszczenie pozwanego uznać należało za przedawnione w myśl art. 125 § 1 k.c. Strona pozwana nie wykazała przy tym, aby po dacie wymagalności tytułu wykonawczego nastąpiło uznanie roszczenia przez dłużnika lub zrzeczenie się przez niego zarzutu przedawnienia czy też inne zdarzenie powodujące przerwanie bądź zawieszenie biegu przedawnienia, a które wywierałoby skutki prawne również w odniesieniu do pozwanego jako następcy prawnego pierwotnego wierzyciela.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 125 § 1 k.c., sąd orzekł jak w punkcie I. sentencji wyroku, pozbawiając wykonalności nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Gdańsku Wydziału I Cywilnego z 30 maja 2003 roku sygn. akt Nc 1641/03, zaopatrzonej w klauzule wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z 29 stycznia 2014 roku sygn. akt I Co 826/13 oraz postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z 6 października 2016 roku sygn. akt IX Co 1029/16, w stosunku do M. K. w części dotyczącej należności w wysokości 5.185,66 zł.

Według sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego powinno w pierwszej kolejności dotyczyć należności głównej (4.359,07 zł), a w następnej odsetek (826,59 zł z ogółem 3.309,61 zł). Kwota 5.185,66 zł mieściła się przy tym w sumie należności pozostałych jeszcze do wyegzekwowania (8.797,45 zł). Kwoty te ustalone zostały na podstawie informacji komornika o stanie egzekucji (k. 113).

Sąd nie pozbawił wykonalności tytułu wykonawczego w większym zakresie z uwagi na związanie żądaniem pozwu (art. 321 k.p.c.).

O kosztach procesu w punkcie II. wyroku orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. Powódka wygrała niniejszy proces w całości, ponosząc koszty procesu w wysokości 1.817 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego będącego adwokatem (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie /Dz. U. poz. 1800 ze zm./) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Zwrot takiej też kwoty należał się powódce od pozwanego, jako przegrywającego sprawę w całości.

Sąd nie znalazł przesłanek do zastosowania przy rozliczaniu kosztów procesu przepisów art. 101 k.p.c. lub ewentualnie art. 102 k.p.c. Przede wszystkim wskazać należy, że powyższe przepisy stanowią pewien wyjątek od obowiązującej w postępowaniu cywilnym zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Nie mogą one zatem podlegać wykładni rozszerzającej. Faktem jest, że strona pozwana tylko częściowo uznała żądanie pozwu przy pierwszej swej czynności procesowej (odpowiedzi na pozew), jednakże nie można była przyjąć, że nie dała powodu do wytoczenia powództwa. Wszak pozwany wszczął przeciwko powódce postępowanie egzekucyjne, które – jak wynikało z okoliczności sprawy – nadal jest w toku, tyle że egzekucja jest zawieszona na podstawie postanowienia sądu zabezpieczającego roszczenie w niniejszej sprawie. Wniesienie pozwu nie skutkowało więc cofnięciem przez wierzyciela wniosku o wszczęcie egzekucji, a jedynie jego ograniczeniem o część należności odsetkowej. Ponadto, zgodzić można się ze stanowiskiem, że już sam fakt dysponowania przez wierzyciela tytułem wykonawczym, który może stanowić podstawę egzekucji, daje dłużnikowi powód do wytoczenia powództwa w rozumieniu art. 101 k.p.c. i nawet jeśli wierzyciel w toku procesu wydaje dłużnikowi sporny tytuł wykonawczy, to dłużnik zasadnie może domagać się zwrotu kosztów procesu na podstawie art. 98 k.p.c., podnosząc, że zaspokojenie jego roszczenia nastąpiło na skutek wytoczenia powództwa (tak

Sąd Najwyższy w postanowieniu z 6 grudnia 2012 roku, IV CZ 121/12, LEX nr 1288733). Zdaniem sądu, wytoczenie niniejszego powództwa nie stanowiło nieuzasadnionego działania czy szykany powódki wobec strony pozwanej. Co więcej, zachowanie pozwanego wskazywało, że powódka nie uzyskałaby zaspokojenia swojego roszczenia bez inicjowania postępowania sądowego.

O nakazaniu pobrania od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwoty 260 zł w punkcie III. sentencji wyroku tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której uiszczenia zwolniona była powódka, orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 300 ze zm.). Koszty te pozwany powinien ponieść jako przegrywający niniejszą sprawę w całości.